

S közben: jó kedélyű,
tréfát kedvelő, kövérkés, pici, cvikkeres ember.
Elég volt neki, hogy ő tudja magáról:
zseni. Bár ebből se csinált nagy ügyet.

Tóth Judit

IMPROMPTU

Míg hangszerelné fájdalmát öröme,
fölveltet hullámos hangzatot,
figyel kerekülő, holdas körökre,
a kín elmúlik, mintha már örökre,
míg széles szárnyal száll fel a szonáta.

Oly bőkezű, gyöngéd, havas világra
nyílik rá kristályos ablakú háza.
Röpködnek ott sirályok, seregélyek,
kis cinkék. Ki tudná, hogy az enyészet
nekivadult ereje tartja fogva.
Az erőteljes, szelíd dallamokban
liliom úszik, újjászületés,
meg nem fürödhet bennük szenvedés.

De bűvös hegyi patakokban,
hol a dél tüze belelobban,
a habzó víz játékosan mutat
iramló szürke-kék piztrángokat.

S az éjszakában trappoló lovas,
meg a föléje hajoló magas
király-szörnyeteg roppant vágatása,
ki a gyermeket keresné halálra,
torz alakja, éjsötét köntöse:
nem démonok drámája, csak mese.

Ahol sima, tündökletes tavak
és üvegvilámlású vizesések
üde suhogással visszhangzanak,
az éj szakadéka csak még vadabb.

Tündérek játékokat keresik,
arpeggiók megbűvölt grádicsait,
föllépkednek kis táncos lábaik,
járva tört hangok billentyűzetét,
beszívják a titokzatos zenét.

A tiszta és önkéntelen nemesség
belső életét hiába keresnék,
lakat függ a mélybe vivő kapun.

Csak néha hullámoztatja az ének
fonákját tükrös felszínének,
olykor egy-egy akkord engedi át
a sorsszerű mély melankóliát.

Kukorelly Endre

ICH LIEBE ES

, kezdjük így. Aztán nyomban be is fejezhetnénk azzal, amivel Roland Barthes sem röstelli kezdeni *A romantikus dal* című írását: „*Ma este újra hallom azt a mondatot, amivel Schubert Nr. 1-es vonóstriója Andante tételét nyitotta – tökéletes mondat, egység és sokféleség az egyben, a szeretet igaz mondata – és megint egyszer biztos állítom, milyen nehéz is arról beszélni, amit szeretünk.*” Ne is beszéljünk róla. Németből nagyjából visszafordítva, ráadásul. Ráadásul este van, komoly csillagokkal.

Én, ha szabad ilyen durvát mondani, már jó ideje nagyjából elvesztettem az érdeklődésem a zene iránt. Nyilván lejárt bennem egy program, a mindent és mindenféle interpretációt meghallgatni akarásé, a programok szép lassacskán lejárnak. Már nem érdekel úgy, mint egykori igazán sznob koromban, ha pedig mégis meghallgatok ezt-azt, számomra újat, és, persze, tetszik is, annak többnyire külsőbb okai vannak. Például valaki koncertre hív, elcipel, beszerzi a jegyet, vár rám a művészbejárónál, érzem magam kifejezetten megtisztelve. Érzem is. Vagy épp csak elméláztam, véletlenül úgy marad a rádió, bekapcsolva, és én is úgy maradok, mert hallok egy szépet. Szép, tényleg szép, igen. Persze, ez a dolguk, zenélnék, sugározzák, erre van megrendelés. Mégis, ilyenkor az jut eszembe, hogy igazából lehet-e, mert lehet, ámde hogy lehet bizonyos darabok megismerése és eljátszása után *nem azt* újrjátszani, megint és megint, és ismételni csak a végtelenségig. Vagy inkább abbahagyni az egészet, mint másba kezdeni. Schubert *opus 100-as triója* vagy a *d-moll vonósnégyes* Andante con moto tételei után, a *Forellen-quintett* Andantéja, a *C-dúr vonósötös* Adagiója után. „*Annyira tetszett, hogy*